

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

15. august 1981

17. årgang

Syndens makt og nådens makt

Jeg har nettopp lest Arviks nye bok: Det Kina jeg så igjen. Det vakte mange tanker, og det vil jeg prøve å skrive litt om.

Først litt om **nådens makt**. Da jeg leste det han forteller, gav det meg syn for at her har nådens makt vært tilstede. Uten denne makt kunne slikt aldri skje. Det som undret meg mest var at det kunne skje der de var fratatt de midler som Gud har gitt som tilførselsmidler av Guds nåde, ordet, nattverden og samfunnet. Likevel kunne Gud holde dem oppe.

Vi klager her i Norge at det er vanskelig å bli bevart, men hvis vi sammenligner oss med Kina, da har vi lite å klage over. Faren ligger på et helt annet plan her i Norge enn i Kina. Her hos oss er ikke kirker eller forsamlingshus stengt, og vi kan forkynne Guds ord og høre det når vi vil, men likevel er nådens makt kommet bort fra forkynnelsen. Ordet virker for det meste bare på forstanden og ikke på hjertet, og da skaper det ikke liv, bare en død retroenhet uten And. Om ikke Gud får vekke folket for denne fare, da er vi i like stor nød som Kina med sine stengte kirker. Retroenhet har alltid vært en stor fare i vårt land, og jeg synes den vokser, da vi så sjeldent hører åndsbåren forkynelse. Bibelen forteller at i den siste tid skal man reise fra landsende til landsende for å søke etter slik tale uten å finne den.

Så litt om syndens makt. Jeg synes at våre vektere har lite syn for syndens makt, enda vi daglig kan se den og lese

om den. Jeg talte nylig med en gammel kristen her på aldershjemmet (jeg er kommet dit nå), og vi talte om at det er sjeldent vi hører tale om synd i forkynnelsen nå. Og er dette rett, da er vi i en større fare enn vi tror og forstår. Jeg ville like at du tar frem sangboken og leser nr. 408. Der står det i et vers: «Bare de som kjenner syndens nød seg vender bort til livets sti». Du kan forkynne evangeliet så klart du vil og kan, ingen vil ta imot det uten at de ser din synd.

Hvem skal vise dem deres svnd? Om ikke de som har fått i oppgave å forkynne synd og nåde gjør det. Og legg merke til at synd står først. Vi kan også legge til at syndens makt og fare er det få som ser og er redd for. For å vise det kan vi bare nevne abortsaken, der flere og flere ikke kan se noen synd i det å drepe fosteret i mors liv, endog av våre styresmakter som er innsett av Gud for å hindre det onde og fremme det gode i vårt folk. Alle sammen er de vokst opp i et kristent land og kjenner Guds ord og bud og ser daglig det ondes makt, uten å se og forstå den grufulle synd de gjør seg skyldig i og leder andre til. Syndens makt øker faretruende over vårt arme folk fra år til år, og den som ikke ser det må være blind og vandrer i mørke uten å vite hva han gjør og går til.

Paulus skriver om noe som holder igjen forat syndens makt ikke skal ta overhånd, og der tenker han på nådens makt, den eneste makt som er så sterk at syndens makt må vike. Når Guds ord og

bud og nådens makt ikke lenger har makt over menneskehjertene, ikke lenger er høyeste autoritet og rettesnor for liv og lære, da begynner den store trengsel som Bibelen taler om. I den tiden vil det som holder igjen ryddes unna, det vil si at Guds ord og nådens evangelium og makt ikke lenger finner rom i menneskehjertene, og de som tror og forkynner nådens evangelium hentes hjem, da først får det onde og syndens makt fullt herredømme over menneskene. I denne tidsperioden skal trengselen bli stor, og forferdelig å gjennemlive.

I denne tid sier Bibelen at mange ting skal skje, men det er så uklart for meg at jeg våger meg ikke til å skrive noe om det. Men en ting er sikkert: Du som lever nu må gjøre alt det du kan for å gjøre opp din sak med Gud, for nu er den laglige tid, før de onde dager kommer. Mange ting tyder på at Jesus kommer snart for å hente sine, og da er frelsens dag og nådens dag forbi. Trolig vil noen av dere som lever i dag få oppleve at Jesus kommer i skyen, og sender ut englene for å hente dem som lever i nåden og troen på Jesus ut av den store trengsel.

En ting har undret meg: Hvorfor Gud lar oss leve så lenge og bli så gamle, for vi dør jo ikke lenger til å gjøre noen ting. Men nå har jeg kommet til at vi er her for å hindre syndens makt. Har vi Guds ånd og lever rett med Gud, så er vi her for å være en hindring for syndens makt, selv om vi ikke sier et eneste ord. Dette skal du tenke over, du som føler deg så skrøpelig, uduelig og synes du er bare til byrde for andre. Har du Guds Ånd og tror på Jesus er du en hindring for syndens makt der du lever. Når det ser ut for at syndens makt blir større og større, så er nok årsaken den at det minker med dem som er i besiddelse av nådens makt. Vi kan ta et døme fra denne institusjonen der jeg lever i. Her finnes mer skrøpelighet enn jeg noen sinne har sett, men det er ikke vanskelig å merke at her har nådens makt herredømme. Hva er årsaken? Jo mange av de skrøpelige som lever her har Guds Ånd og lever i troen på Jesus, difor er her godt å være. En troende trives ikke der verdens ånd og synden har makten.

Ole Rolfsnes.

Frelsesvisshet

Mel.: Jeg er en kristen og vil det være Frelst og frimodig skal jeg få være i frelsesvisshet på Guds ords grunn. I evig råd har Gud til sin ære gjort frelsen gyldig fra første stund. Før verdens grunnvold Gud selv forkynner at all min synd er på Sønnen lagt. Mitt liv for Gud Han for meg begynner, og har istedenfor meg fullbragt.

Takk, halleluja! jeg er gjort rede og ren for Gud i hans eget verk. Jeg selv en synder på jord hernede, så skrøbelig, men i Jesus sterkt. Jeg er et intet, men Han min hyrde, Han leder meg, og da har jeg alt. Han bærer meg og min syndebyrde, og Han gjør meg til sitt lys og salt.

Som Abraham var det i denne troen rettferdig, hellig og ren for Gud, jeg som en synder på samme «troen» kun blir i Jesus på Herrens bud. Som uomskåret han tror sin frelser, som Adams barn får han glede seg. Ugudelig i meg selv jeg elsker rettferdigheten som Gud meg gav.

Om skriften tolkes av falske røster, jeg klynger meg til Guds nådes ord, min stedfortreder og sanne trøster. I liv og død kun på Han jeg tror. Min frelses sak er for meg fullbragt. Min advokat er min Frelser kjær. Han fikk min synd og mitt alt seg pålagt. Så ren som Jesus, nå Gud meg ser.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp av frivillige gaver.
 Eksp.: M. Skumsnes, Horneland
 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75
 Alt som har med bladet sin eksp.
 blir sendt dit som tinging, oppseing,
 adresseforandring og gaver
 til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon
 FORM. Tore Harestad
 4158 Bru. Tlf. 045 - 14016
 Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-
 sund.
 Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
 Vikøy Sparebank 3530.21.00932

Botnens Boktrykker, Stord

Så kom da synder i Kristus utvalgt
 før verdens grunn var ved Jesus lagt.
 Guds kraft til frelse fra evighet gjalt som
 allerede av Gud fullbragt. La satans snare
 deg ei forføre til vantro gjerning og selv-
 bedrag. Må frelsens budskap ditt hjerje
 røre mens ennå det er Guds nådes dag.

Kristoffer Høie.

De ropte da: Bort med ham, kirschfest ham

(Johs. 19, 15)

Dette rop hørtes da Jesus sto for Pilatus. Fra villfarende og forherdede hjerter ropes det: La ham korsfeste! Gi oss Barrabas fri!

Pilatus sin hustru advarer sin mann og sier: Ha ikke noe med denne mannen å gjøre (Matt. 27, 19). (M.a.o. hold ham på erbødig avstand). Herodes som tidligere

hadde fått sannheten forkjent av døperen Johannes var også i store vanskeligheter (Matt. 14). Yppersteprestene mistet makt og innflytelse i folket. Han hadde talt slik at han krenket dem og deres teologi (Luk. 11, 45).

Hva skal vi gjøre med ham. Han kommer oss for nær. Vi makter ikke å holde ham på avstand. Se all verden løper etter ham (Johs. 12, 19). Menn i deres egen krets sto i fare for å la seg däre (Johs. 7, 47) Bort med ham! Vi vet jo hvem han er og hvor han er fra, Jesus Josefs sønn fra Nasareth. La oss være trygge. Vi har rett og han har urett. Vi gir oss ikke ut for å være noe annet enn det vi er, syndere som trenger nåde og kraft fra Gud til å tolke Skriften rett og ta avstand fra all ugudelighet og gudsbespottelse.

Men han! hva gir han seg ut for? **Guds Sønn! veien, sannheten og livet!** Dømmer oss gjør han også, og mener om seg selv at han er større enn både Moses og Abraham. Bort med ham, la ham korsfeste, gi oss Barrabas fri!

Hvem er det som røper slik? Det er det naturlige mennesket som er født i synder og overtredelser. Det er fra det ugenfødte hjertet disse rop lyder.

Syndefallets blindhet er først og fremst at man ut fra seg selv ingen mulighet har til å erkjenne sin sanne stilling innfor en hellig Gud og Guds Sønn.

Kjære troende venn, når det idag ropes fra alle kanter i den verden vi lever i: Bort med ham, så undre deg ikke. (Johs. 15, 18). Gå ikke til dine følelser, ikke til dine grublerier, vent ikke på at verden skal bli annerledes, men gå til Skriften, til Guds eget ord. Det er intet nytt under solen (Pred. 1, 9).

I dag tales det så vakkert om sosial etisk rettferdighet, solidaritet, humanisme, livssynsalternativ til kristendommen i våre skoier og samfunnet. Det sies at folk må få det de har krav på. Vårt folk må få lov til å være fri dette kristne pratet og presset i skoler og barnehager og kringkasting. Misjonens sosiale side er vel og

bra nok, men dette farlige korsets evangelium må man være fri. Skriften sier at man blir keiserens venn ved å tilfredsstille den store masses rop. Johs. 19, 12. Den som ikke vil ha Jesus, han får Barabbas. Meget tyder på at vi i vårt samfunn idag nettopp får det som gjøres krav på, og dette fører til den største forherdelse i folket vårt. Les Guds ord i første og annen Samuels bok. Israelsfolket kravde å få en konge og de fikk Saul. Sodoma og Gomorra levde i et samfunn hvor selvbetemmelsesretten var selve avguden. Selvdyrkelse gjør Gud overflødig, og derfor gikk de undergangen i møte. — På grunn av sin tale og sine undergjerninger ble Jesus møtt med dette rop: Bort, bort med ham!

Det er en ting som er trøsterikt i vår tid at Guds ord er det samme, at det sier at Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja til evig tid. (hebr. 13, 8.). **Til evig tid.** «**Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen.**» (Salme 119, 89).

Gud kan aldri forandre vesen (natur), for Gud er hellig, rettferdig og nådig, og dette er han i en og samme person. Ikke alle regner med dette, at når Jesus taler til oss, da er det Gud selv som taler Guds Sønn åpenbart i kjød. Når Moses og profetene i det gamle testamentet taler, når Paulus og apostlene i det nye testamentet taler, hører vi ofte mange sier: Dette mener Moses, dette mener Paulus, det mener Johannes, det mener ikke Jakob o.s.v. Som om vi hadde en bibel full av forekjellige meninger som vi kunne velge og vrake i etter som det skulle passe oss. Jesus sa til sine vitner fordum: Den som hører eder hører meg (luk. 10, 16). Det var Guds eget ord døperen Johannes forkynnte for Herodes og hans bror Filips hustru. Det var Guds røst som sa: Det er deg ikke tillatt å ha henne til hustru. Guds hellige vrede over synd. Det var mer verdt å få Johs. hode på et fat enn halve kongeriket. Bort med ham, gi Barabbas fri!

Hvilken retning har dagens forkynnelse i vår tidssituasjon?

Blir det forknyt etter hva det store flertal av folket krever? og hva er det de krever? Forkynneren skal helst ha et godt utseende, så han kan avbildes i annonsen i dagsavisen. Han må være populær, kjærlig, medgjørlig, forståelsesfull, ikke dømme synden for hårdt, ikke være selv-sikker og dømmende eller straffende i sine uttalelser, snild og saktmotig uten å motsi noen, og helst av et slikt format at han kan trykkes på for å få frem det man ønsker. Han skal videre ha mest syn for det etiske og sosiale, og sprudle av kjærlighet og velsignelse mot alle mennesker, ikke sette noe skille mellom troende og vantro og ikke nevne fortapelsen og Guds dom over synden og synderen, helst ikke tale formye om himmelen.

Vi vet jo ikke heller noe om det som er bak død og grav, sier folk, la oss få ha det godt og trygt med trygd, fjernsyn og dødshjelp og sogne stille og rolig inn. La oss ikke tenke på døden men betrakte den som noe ganske naturlig. Er det allikevel en Gud, så må han vel være forenlig med Guds kjærlighet.

I alle slike tanker og påstander ligger det en dyp forakt mot selve evangeliet. Bort, bort med ham, korsfest ham, gi Barabbas fri.

Jesus taler advarende ord mot forføre-re og sier i Matt. 18, 6: For ham var det bedre om det var hengt en kvernsten om hans hals og han var nedsenket i havets dyp, enn om han skulle forføre en av disse mine minste små som tror på meg.

Vil noen komme etter meg sier Jesus til sine disipler i Matt. 16, 24, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. Korset og disippelforholdet vil gjenspeile seg i vidnesbyrdet på den måten du taler om Jesus på og i ditt liv i samfunnet med dine medmennesker. Vi lever i en tid der korsets evangelium ikke står høyt i kurs, heller ikke innenfor våre kristne forsamlinger. Også her lyder det bort med ham, gi oss en Jesus som passer inn i våre forhold og vår situasjon. Ikke ham på korset, men en som kan gjøre store under, som kan skape et

himmelrike her på jord. En som kan gjøre tegn og under, så store som aldri noen før har sett, som har en så stor kjærlighet at han overser alt det som skiller, forener alt det som har med lærer å gjøre med felles opplevelser. Forener Luther og Pavlen og setter en strek over (reformasjonens feilgrep) så vi kan begynne å elske hverandre, så verden kan få lyst til å bli kristne når de ser oss..

Vær på vakt, kjære troende venner, dette er de falske profeters røst, som sier fred, fred, og det er dog ingen fred (jermias 6, 13-14). Les kap. 15 i 1. Samuels bok, og se hva **Herren har sagt** og på hvilken måte Saul drev avgudsdyrkelse ved å gjøre imot det Gud hadde sagt. Ta eder ivare, sa Jesus til sine disipler, for fariseernes og saduseernes surdeig, deres lærere som er hykleri. (Matt. 16, 6 og Luk. 12, 1).

Kom til ham, og bort med ham, kan i dag høres i en og samme tale, og denne forvirring i forkynnelsen kommer fra de falske profeter i fårekjær som innvortes er glupende ulver (Matt. 7, 15), og fører over folket den største villfarelse. Les. 2. Tessal. 2, 1-12.

Det er med gru man leser mange møteannonser i landets største aviser. Innholdet roper kom til oss, vi har funnet urkristendommen i form av alle slags nådega-

ver, det er hos oss det skjer noe. Hva sier Skriften til den slags? Les Matt. 13, 22.

Bort med ham, gi oss Barrabas fri.

For snart 25 år siden gikk jeg et 6 mnd. kurs på bibelskole. Der var det en av lærerne som sa: Begynn å regn med, og lev på en annenmanns rettferdighet, så skal du møte motstand. Jeg forsto vel lite av dette den gang, men har sannet hans ord senere i livet.

Jesus blir aldri populær, han er alltid til anstøt. En duft av død til fortapelse, men også en duft av liv til liv og evig frelse. (2. Kor. 2, 15-17).

Hvordan skal vi vinne mennesker for Gud? Ikke ved å bli verden så lik som mulig, ikke ved å bruke eksperimenter og metoder, ikke ved underholdning med rytmer og rokk og dans og all annen form for verdslyhet, men ved å forkynne Guds ord i lov og evangelium. Det skal aldri vende tomt tilbake.

Gode Gud, send din vekkende And over vårt kjære folk, reis opp nye vitner som tjener deg med en villig ånd. Styrk dine vektere på muren, og driv arbeidere ut i din høst.

Vær vennlig å slå opp i Bibelen og les bibelhenvisningene.

Reidar Linkjendal.

Sjå på målet under lidingane

For eg held fyre at lidingane i den tida som no er, ikkje er vyrdande mor den herlegdomen som skal openberast på oss. (Rom. 8, 18).

Her talar han til dei som har fått barnekårs ånd, til dei som er vortne Guds arvingar og Jesu Kristi medarvingar, dei som er flytta over frå synda og lova sitt rike til nåde-rike hjå Gud. Dette er mykje større enn mennesketanken kan fatta og tunga tolka. Tenk å vera barn i ein jordisk heim, slik er det også i Guds nåderike på jorda. Det kan vera dei største motsetningane mellom brør. Det kan vera både når det gjeld liv og lære. Slik har det vore alt frå Abels skuldlause blod rann til i dag, og kampen har vore hard.

Dette er årsaka til at Guds barn lyt lida, endå dei har så rik og sterk ein Far. Mykje sorg og liding er nok sjølvforskyldt. Du ville ikkje vedkjenna deg Jesus, eller at du er eit Guds barn, i din heim eller i arbeidslaget. Du sa eller gjorde ting som etterpå svei som salt i opne sår. Du ba om seier over synd og kraft til å leva nåden verdig. Du ville gjerne ha fred med alle menneske, og ikkje å gløyma ville du så gjerne sjå barn og kjære frelst i Lammetts blod. Men alt dette misslukkast, og qjekk ikkje som du vona og tenkte. Då blei lildinga stor, og missmodet melde seg, trua på nådestand og barnekår blei som dogg for sol. «Du ser på deg selv og på alt som er galt», som sangaren syng. Det er vel noko av dette Asaf har prøvt når han seier: Ja, fæfengt hev eg reinsa mitt hjarta og tvege mine hender i udkuld, eg vert likevel plaga heile dagen og kvar morgen kjem til meg med tukt. (Salme 73, 13-14). Han skyna ikkje at dette er den tronige port og den smale veg som fører til livet.

Kvar fekk han så lys over denne lidinga si gåta? Det fekk han i Guds ord. Inne i hellagdomen der får ein lys over alle trengsler og lidingar. Du trur at lidingane er til hinder for Guds rike i ditt eige liv og

samfunnet. Men Guds ord seier det slik: «Så framt me lid med han, for at me og skal verda herleggjorde med han.» Guds-barnet lyt ofte seia: Vi har streva i heile natt og ikkje fått noko. Eller ved stranda der spursmålet lydde: Simon Johannes, elskar du meg meir enn disse? Her var porten trond.

Og for at eg ikkje skal ovmoda meg av dei høge openberringane, har eg fenge ein tagg i kjøtet, ein satans engel, som skal slå meg, so eg ikkje skal ovmoda meg. Om denne ba eg Herren tre gonger at han måtte vika frå meg, og han sa til meg: Min nåde er nok åt deg, for mi kraft vert fullenda i vannmakt. (2. Kor. 12, 7-9.)

Det hadde smaka betre for kjøtet å leva i høgre openberringar enn i nåden åleine. Difor måtte liding, fatigdom og vannmaka til i Paulus sitt liv. For eg held fyre at lidingane i den tida som no er, ikkje er vyrdande mot herlegdomen som ventar, seier han ein annan stad.

Spør ein som fekki laurbærkransen om det var tungt og vanskeleg. Eg trur han ville svara: Det er for inkje å rekna, for tenk eg fekk jo kransen. Kor mykje, mykje meir er herlegdomen som skal openberast på oss.

Guds ord seier det så sterkt at all liding, sjukdom naud og tårer er ikkje vyrdande - ikkje vyrdande - for herlegdomen er så ufattelig stor. Den er evig! Vanskar og lidingar varer berre ei lita stund, før herlegdomen skal openberast, med kvila, gleda og fred som er utan ende.

Difor fekk dei fatige og stridande i Smyrna denne helsinga frå Herren Jesus: Eg veit om trengsla di og fatigdomen din - men du er rik. Ottast ikkje for det du skal lida! Sjå, djevelen skal kasta nokre av dykk i fengsel, så de skal verda prøvde, og de skal ha trengsla i ti dagar. Ver tru til døden, so skal eg gjeva deg livsens kruna.

Du må sjå på kruna, på det som ventar,

det kan gi deg både mot og siger i lidingane. Det vert så visst ikkje trengsla og lididng som legg Guds rike øyde, for Herren er meir enn mektig til å bevara gjennom alt det vi møter. Det er når vi vil gå ein lettare veg utan å ta krossen opp og fylgja Jesus etter. Difor står det skrive So framt me lid med han. Han som for den gleda som venta han, leid på krossen med tol, utan å vyrda vanæra, og no sit på høgre sida åt Guds kongsstol.

Kven kunne tru at han skulle verta sett der, han som var så ringe og forakta i denne verda.

Tenk, sigeren er alt vunnen og vegen rydda for tid og æva.» Lov Herren, mi sjel, og gløym ikkje alle hans velgjerningar. Han som tilgjev all di skuld, og lekjer alle din sjukdomar.» Er ikkje Her-

rens velgjerningar større og fleire enn lidingane og vanskane. Vi har like mykje å takka og lova Herren for som David. Som tilgjev all di synd, det skulle vera all grunn til takk.

Å, så mykje det er å sjå i heilagdomen. Du leider meg med di råd, og sidan tek du meg opp i herlegdom. Og når eg har deg, har eg så ikkje hug til noko på jorda. Og mitt kjøt og hjarta vert til inkjes, så er Gud eveleg mitt hjartans berg og min del. For meg er det godt å halda meg nær til Gud, eg set mi lit til Herren, Israels Gud, so eg kan fortelja alle dine velgjerningar.

Du Guds barn, gjer dette Asafs vitnemål til ditt! Eg set mi lit til Herren, Israels Gud.

Odd Dyrøy.

Femte Hellige betraktnings

AV DR. MARTIN LUTHER
AT TROEN FORENER OSS MED KRISTUS

Troen på Kristus gjør oss til et med Kristus, og gir oss alle Kristi goder til eiendom. Troen gjør også Kristus og menneskene (som tror på HAN) til ett sikk at begges eie (eiendom) blir felles. Hva Kristus er og har tilhører det troende mennesket, slik som Paulus sier i Rom. 8: Gud har ikke skånet sin sønn, men gitt han hen for alle!

Hvorledes skulle ikke Gud da skjenke (gi) oss alt med Ham. Altså forlater en troende kristen seg på (tror på, tillitsfullt) Kristus og trøster seg VED HAN. Hviler på Han som sin egen eiendom, som er gitt han av Gud, likesom Johannes hviler ved Jesu bryst, som på sitt leie sikker og trygg nok. Se, et sådant overvettes gode er, og bringer troen på Kristus med seg, at den støtter menneskene til Kristus, og legger dem sikkert ned der. Til den aller bløteste hvile, slik at de ikke frykter for

noe, hverken synd, død, helvete, verden, eller djevelen. For de (troende) hviler jo på «Livet», på nåden, på saligheten, og de har alle ting i himmelen og på jorden. Men kun i troen, da det enda ikke er åpenbart.

En rett san tro frembringer en underlig vekselvirking: Kristus gir seg selv og sine goder til den troende, og tar den troendes hjerte og alt som hviler på det til SIN eiendom.

Men hva er det så å få hos Kristus?: Uskyld, Hellighet, Rettferdighet, Salighet og ALT GODT. Videre: Kristus HAR overvunnet synden, døden, helvete og djevelen. Alt dette skjer da OGSA i den som griper det, tror det fast og setter sin lit til at en i I KRISTUS JESUS ER seierherre over (netttopp) synd, død, helvete og djevelen.

Jesus Kristi USKYLD blir den troende

uskyld, og på samme måte: Kristi fromhet, hellighet, salighet og hva det ellers er hos Kristus. Det er ALT sammen i det troende hjerte sammen med Kristus.

Likesom den legemlige mat som munnen tar til seg forvandles til menneskets vesen, slik at det mister sin opprinnelige skikkelse og blir til kjøtt og blod, slik også når sjelen med hjertet griper og tar til seg Guds ord om Kristus. Da blir troen ikke ledig (uvirksom), men gjennomarbeider og forvandler mennesket til det blir ganske innlemmet (indforlivet) i Kristus og Kristus i det:

Hvordan foregår nå denne forvandling og innlemmelse (indforlevelse)? For det første holder troen seg ved Kristi naturlige kjød og blod, og tror at det ER GUDS sønns kjød og blod som er hengitt og utgytt FOR OSS. Dette er å ete Hans kjød og drikke blod.

Deretter følger da den høie rike vekselvirking som jeg så ofte har talt om: Han blir i oss og vi i Han. Vi blir ett med Ham og Han blir med alle sine goder MITT LEGEME, og jeg med alle synder og all ulykke Hans. For dersom Han blir i meg, så må jeg ha alt hva Han er og har, nemlig evig liv, rettferdighet, visdom, styrke makt og alle de utallige goder, så at jeg kan rose meg av de og pukke på de som mine egne. Derfor bringer troen seier over verden, døden, synden, djevelen og all ulykke. Ja, så fortreffelige ting har Ordet i seg, at ikke noe menneskehjerte kan fatte eller begripe det. BLI I HAN !

Derfor følger at uansett hvor skrøpelig jeg enn er, hvorledes jeg enn snubler, anstørter og feiler, så kan det IKKE skade meg. For jeg blir med min synd og min svakhet båret av, og i den EVIGE rettferdig og kraft. (Jesus). Derfor, - siden jeg er i Kristus og i Gud, så kan jeg ikke ha noen så stor synd at den kan fordømme meg, ingen død kan sluke meg, ingen djevel eller helvetets porter kan overvelde meg. Selv om jeg er full av synd, så må gud si: At det er Hans sønn's synd. Og siden Gud MA skåne Han og IKKE KAN

vredes på Han, så kan Han heller ikke vredes på meg.

Og likesom Kristus hersker og regjerer over alt, så blir også jeg hersker, så at jeg kan trå synd, djevel og all makt under mine føtter! SE, slike fortreffelige ting har disse ord i seg, ting som intet menneskehjerte kan utmåle eller begripe. I disse ord har vi vår høyeste visdom fra Gud og den største skatt, selv om det er skjult for verden. Dette må de kristne vite, og det skal være deres største kunst.

Verden hverken vet eller erfarer det, og den vil ikke høre eller Fordra det heller. Tvert om holder verden det for den aller største dårskap og kjetteri. Derfor er det, og blir det vel den kristnes kunst, og den rette kristelige hovedlære og forståelse: At de kristne er sikre på og erkjenner det at Kristus sannelig, og i egentlig forstand ER I GUD OG GUD I HAN, så at han selv ER en sann og levende Gud. Og så, at Han som er i Gud og Gud i Han også er i oss og vi i Han. Den som har og vet dette han HAR ALT! Som vi alltid har sagt: Det går en veg fra Faderen ned gjennom Kristus, og opp igjen ved Han. For Sønnen kommer fra Faderen ned til oss, og vi henger oss igjen fast ved Han til Faderen. Derfor er Han blitt menneske og født av jomfru Maria, for at Han kunne blande seg med oss, la seg se og høre.. Ja enda til la seg korsfestes og drepes for oss, så at Han kunne dra oss til seg og holde oss hos seg. Han var utsendt til å dra dem som ville tro på HAN opp til Faderen, likesom Han er i Faderen.

Dette bånd har Han knyttet mellom seg, oss og Faderen. Han har inbefattet (iregnet) oss i dette, at vi ER i Han NA og Han i oss, på amme måte som Han er i Faderen og Faderen i Han.

Ved denne enhet og dette fellesskap ER vår synd og vår død tilintetgjort, og vi har istedet BARE LIV og salighet. Det er en stor og uutsigelig nåde og gave, (som Paulus sier) det som Gud har gitt den kristne, selv om det for DE ANDRE IKKE SYNS! Tenk bare etter hva det må være

for en ære og herlighet, at Kristus, Guds sønn har nedlatt seg så dypt at Han blandet seg vennlig mellom oss. Ikke bare kaller han seg vår herre, fader, bror eller venn, men gir seg det navn som betegner den aller høyeste kjærlighet og det aller nærmeste vennskap på jorden: Vår brudgom. Vår brudgom er og kalles Han, - ett legeme med oss. (Slik som en sier om mann og hustru) Eller som skriften sier: Han vil være kjød av vårt kjød og ben av våre ben.

Slik kan ikke sies om noe annet vennskap eller slektskap. På denne måten har Han villet vise seg på det aller kjærligste og vennligste imot oss. Han har tilbuddt og til sagt oss sin aller høyeste kjærlighet, så at vi skulle kunne kalles Hans kjære brud.

Dette forat vi med all tillit skal kunne kalles Han, og rose oss av Han som Vår kjære brudgom. Derfor avlegger Paulus et herlig vitnesbyrd om dette, og han framstiller det så stort, at det er umulig og uttale det! Denne hemmelighet er stor. Med dette mener han at det er en overordentlig herlig og usigelig ting dette at Gud sammenligner det med et ekteskap. (Ektestand) Men jeg, sier han taler om Kristus og kristenheten, altså om et åndelig bryllup. Men dette er en hemmelighet, dvs. en skjult og hemmelig ting som kun kan erkjennes i ånden ved troen og ordet. Ikke ved fornuften eller det som kan sees i det ytre. For INGEN kan se eller føle hva slags DRONNING jeg er blitt, når jeg tror på Kristus, ved Ordet og dåpen. Fordi begge disse ting synes så likefram og fattige.

Så vel bryllupet som brud og brudgommen, med alle sine goder og skatter som vi mottar ved Ham ER hemmelige og skjulte. Det er alt for høyt og ubegribelig for menneskets fornuft og tanke: At ved ordet og dåpen skal en stor og herlig ting være utrettet. Kort sagt kan ikke dette fattes uten ved de to utvortes ting: ORD og VANN. Vel hører jeg den preken at GUD VED Kristus har benådet meg til sin bruk og gjort meg delaktig i alle sine

himmelske goder. Jeg ser også godt at du blir døpt med vann.

Men ser jeg på deg eller meg selv, ser jeg ingen brud. Da ser jeg ikke annet enn at du er helt menneskelig, spiser og drikker og gjør alt det som tilhører det utvortes liv. Akkurat LIKT andre verdens mennesker og likt hedningene!

Men den herlighet og det smykke som ved Kristus ER GITT deg og hengt på deg, det KAN IKKE JEG SE og heller IKKE DU! (uten forsiktig at du troen griper det) Ja, kunne vi SE og FØLE dette, da tror jeg at vi allerede måtte være i himmelen. Hvilken større glede og salighet kunne et menneske ha, enn at han sikkert og uten tvil, kunne stole på (og av hele hjertet rose seg av det): Kristus ER ETT LEGEME med MEG, og deler med meg ALT hva Han har og ER. Akkurat som brud og brudgom, der er ALT felles, legeme gods og ære. Og de er uudelelige!

I alle andre vennskaps og slektskapsforhold er det skilsmisses, barn forlater sine foreldre, brødre skiller fra søstre o.s.v. Men ektestanden binder og beholder ALT felles, derfor forlater de mor og far, og setter alt inn i felleskapet. Også sitt eget liv, hvis der er en rett ekteskapelig kjærlighet.

Foreningen med Kristus er og blir vel en hemmelighet, noe hemmelig som er dypt, skjult, ubegripelig som Paulus sier. Ubegripelig, ikke bare for den blinde verden som ikke kan tenke eller forstå noe av disse høye guddommelige saker. Men også for de kjære apostler og høye kristne, så at de har nok i lære og tro. De selv må si, at uansett hvorlenge de har omgått ordet om Jesus, preket om det og traktet etter det, blir det og for dem en hemmelighet i dette livet. Også Paulus selv klager ofte over dette, at det for hans kjød og blods skyld ikke virker så sterkt i ham som det skulle virke hvis han fullkomment hadde forstått det. Både han og andre hellige ville ikke være så engstelige, sorgmodige og forskrekke mer, som de ofte har vært hvis de hadde forstått det. Det samme klager også David

over i mange salmer. Men hadde de forstått alt, ville deres hjerter svevet av fryd, men det er spart til deres neste liv, hvor de uten (tilhylning) forheng og uklarhet skal se det og leve evig i fullkommen glede. Her i verden blir det et **hemmelig, skjult** åndelig bryllup som en IKKE KAN SE med øynene eller forstå. Alene troen kan gripe det. Troen som holder seg til ORDET hvor han (den) HØRER om dette. Selv om, han for det gjenstridige kjødets skyld kun svagt kan fatte det. Det er nemlig så utrolig fremmed for fornuften at den forskrekkes over det, når den tenker over hvor stort det er. Og da taler jeg KUN om de kristne, da de andre ikke kommer SÅ langt. De holder det for umulig, ja en ren narraktig og fabel, dette at Gud skal være et menneskes brudgom. Men de kristne som begynner å tro, forundres og forferdes over denne storhet. Kjære Gud, hvordan skal jeg heve

meg så høyt at jeg kan rose meg av å være Guds brud, og ha Guds sønn som brudgom. Hvorledes kommer jeg arme støv til så stor ære, som ikke englene engang får. At den evige Majestet nederlater seg så dypt til mitt arme kjød at han forener seg med meg, så at han enda vil være ett med meg. Jeg som fra topp til ta ikke er noe annet enn synd og ufullkommenhet for Gud.

Hvordan skal jeg kunne kalles den høye, evige, herlige Majestets brud og være ett med Ham? Men hører du ikke hva Han sier: Han VIL at det skal være slik. JEG vil, sier Han, berede meg en brud og fremstille henne herlig, (bl.a. Esek. 16 i den herlighet som Jeg har, sier Gud.) og det skal IKKE være plett eller rynke på henne, men hun SKAL VÆRE hellig og ustraffelig osv. Ganske som meg SELV sier Gud.

Fortsettelse neste nr

Hva har et menneske å gi i vederlag for sin sjel ?

AV ØIVIND ANDERSEN

I Matt. evangelium 16, 24 - 26 leser vi i Jesu navn: Da sa Jesus til sine disipler: Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det, men den som mister det for min skyld, skal finne det. For hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel? eller hva vil et menneske gi i vederlag for sin sjel?

Vi hører at Jesus taler spesielt til sine disipler, men det er noe eiendommelig med dette ordet. Det er et av de ord i Bibelen hvor Jesus adresserer det både til alle mennesker, og spesielt til sine troende. Om vi slår opp det parallele sted i Luk. 9, 23 leser vi: Han sa til alle, og her

i Matt. 16, 24 sa han til sine disipler. Det sier ikke så lite om betydningen av dette ordet, som altså på en og samme tid er adressert både til alle mennesker, og samtidig har en ganske spesiell adresse til dem som tror på Jesus.

Dette er et av de ord som kanskje er minst forstått i vår Bibel. For å kunne forstå det, må vi gi nøyaktig på sammenhengen som det står i. Det er et svar på at Peter har protestert på at Jesus skal lide og dø. Først hører vi om Peters bekjennelse om hvem Jesus er, og så står det da i vers 21 i kap. 16: Fra den tid, altså fra den tid da disiplene virkelig var klar over hvem Jesus var, begynte Jesus å forutsi sin lidelse og død. Han gjorde ikke det før den tid. Da reagerte Peter

spontant og sier: Dette må ingenlunde vederfares deg, Herre. Vi må forstå det som om djevelen sier overfor Jesus: Nei det passer seg ikke for en som er Messias, og som er den levende Guds Sønn, skal lide og dø og henges på et kors, hva er nå det for slags tale. Som svar på denne protesten er det vi leste her, og som har en spesiell adresse til disiplene, men har også som jeg nevnte et budskap til alle mennesker.

Vi skal ta utgangspunkt i de to spørsmålene som Jesus stiller, for å få lys over dette ordet. Hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel. Dette er helt ensbetydende med det som står hos Lukkas: Hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men mister seg selv. Lukkas evangeliet er skrevet på gresk fra begynnelsen av, og bruker den uttrykksmåte som var vanlig der, og som svarer nokså nøyne til vår uttrykksmåte. Mister seg selv, det heter det på aramaisk, som Matt. evang. fra først av var skrevet på. Å miste sin sjel, eller ta skade på, få ødelagt sin sjel. Her står vi overfor det som vi kaller personlig, for det som jeg ville kalle et Jeg, at jeg mister meg selv.

Hva mener Jesus med det spørsmålet? Hvem er det som har tatt skade på seg selv? Hvem er det som har mistet seg selv? Det er du det, det er jeg som taler her, vi har mistet oss selv både du og jeg. Alle mennesker, uten unntak, inklusive Jesus Kristi disipler, har tatt skade på sin sjel. Vi får ikke noe gratis her i verden, og det vi minst av alt får gratis er selvhevdelsen. Selvhevdelsen er selve synden, som alle synder springer ut fra, selve syndens natur er å hevde seg selv.

Og det vi mennesker liker best av alt, er å være noe, vi vil bli regnet for noe, bli sett opp til, kort sagt vi vil hevde oss selv. Det kan vi ikke gjøre uten at vi må betale for det, og hver gang vi har hevdet oss selv har vi måttet betale **med oss selv**. Vi har skitnet oss selv ut, vi har ødelagt vårt indre menneske, vi har nettopp i bunn og grunn tatt skade på vårt

innerste vesen, på det som er meg selv, jeg har mistet meg selv.

Dette er det Jesus spør disiplene om: Hva gagner det et menneske da om han vinner hele verden, om du når det du har satt deg som mål, du vinner alt du ønsker, men du har mistet deg selv, for saken er, du kan ikke nå dine mål som du har satt deg i verden uten å miste deg selv. Du når dem ikke uten å måtte betale ned deg selv, og hva har du så oppnått? Du har oppnått å gå til grunne, du har oppnått å bli forkastet, du har oppnått å bli ødelagt for tid og for eighet, og der står du. Og så kommer det andre spørsmålet:

Hva vil et menneske gi til vederlag for seg selv? Og der står det i grunnteksten hos Matteus: Hva vil et menneske gi som veier opp for seg selv. Det som en kan få til gjen gjeld når man mister seg selv. Hva vil et menneske gi som veier opp det? Ingenting kan han gi. Der står vi, og nå skjønner du hva Jesus vil ha sagt.

Fordi vi har mistet oss selv, fordi vi har tatt skade på oss selv, fordi vi ikke har noe å veie opp for oss selv med, **derfor kom Jesus**, derfor måtte han lide og dø. Menneskesønnen, sier han senere, er ikke kommet for å la seg tjene. men for selv å tjene og gi seg selv til løsepenger istedenfor de mange. Det vil si istedenfor hele menneskeheden. Jesus er vederlaget, Jesus veier opp for meg, jeg har fått et nytt liv i Jesus, og det har du også som hører på meg her. Vil du høre det, du som har mistet deg selv og som vet det, du som lider av følgene av alle dine synder, du som har forskuslet og kastet bort livet ditt, vil du høre nå: **Jesus veidde opp for deg!** Jesus er kommet, og han er vederlaget, han er den som veier opp, og der finner du ditt liv i ham. Og nå skjønner du hva han mener med å komme etter meg og fornekte seg selv, og ta sitt kors opp og følge meg.

Mitt kors, det er det samme som Jesu kors. Jesu kors er ikke en ting, og mitt kors en annen ting, men mitt kors er at på Golgata kors var det jeg som ble korsfes-

tet med Jesus. Da Jesus døde, så døde han jo i mitt sted, han døde i ditt sted, derfor ble Golgata kors også ditt kors. Og så er spørsmålet: Hva skal jeg nå gjøre for noe? Skal jeg prøve å bevare meg selv Ja da mister jeg meg selv for evig. Men fornekter jeg meg selv, og legg nå merke til objektet, det er ikke spørsmål om ditt og datt, selv om det også kan høre med til kristenlivet i visse sammenhenger, det er ikke det det er snakk om her. Hvem er det jeg skal fornekke? Det er meg selv. Jeg vedkjenner meg ikke meg selv, jeg vedkjenner meg ikke mitt liv, jeg vedkjenner meg ikke det jeg har sagt eller gjort, for saken er at det har Jesus kjøpt meg fri fra. Alt det jeg har vært, alt det jeg har gjort, det har Jesus kjøpt meg fri fra. Dette livet som er så mislykket, dette som jeg har forskuslet, dette som jeg ikke kan gi noe som helst som veier opp for, det har Jesus kjøpt meg fri fra, og så

forneker jeg meg selv, og så finner jeg mitt liv i Jesus.

Akkurat som han sier: Den som mister sitt liv for min skyld skal finne det.

Hører du hva for et salig evangelium dette er? Det innbys ikke til strev, møye og mange andre ting som mange forbinder med dette ord, det innbys til Ham som er ditt liv, han som er ditt rettmessage liv, han som veier opp for deg, han som gjelder for deg, han som står for Guds ansikt som din representant og stedfortreder, han som vil leve i ditt hjerte, og virke alt som du trenger i ditt daglige liv til liv og guds frykt. Dette er hans budskap til deg, der har vi livet! Amen.

Avskrift etter lydband fra den Luth, timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen.

Men vert du standande i det som du har lært, og som du er overtydd om.

(2. Timot. 3, 14–17)

Apostelen formaner her Timoteus til å bli stående i det han har lært og hørt, er overtydd om og kjenner alt få barndomen, **dei heilage Skriftene**. Og han legg til: **For du veit kven du har lært dei av.**

Disse heilage skrifter har me samla i vår Bibel. I dei møter me Guds ord, som er gått ut frå Guds munn, ved at Gud mange gonger og på mange måtar tala til fedrane gjennom profetane, og i dei siste dagane gjennom Sonen og etter han gjennom Apostlane. Om dette ordet seier Gud gjennom Peter: Og dess fastare har me det profetiske ordet, og de gjer vel i å akta på det som på eit ljos som skin på ein myrk stad, til dess dagen lyser fram og morgenstjerna (Jesus) renn opp i hjarto dykkar, med di de fyrist og fremst veit dette at inkje profetord i Skrifta er gitt til

eiga tyding, for aldri er noko profetord framkome av mannevilje, men dei heilage Guds menn tala drivne av den heilage Ande. (2. Pet. 1, 19) Her har me årsaka til at Bibelen - Guds ord - er kalla dei heilage Skriftene, for dei er gått ut frå Guds heilage munn, ved den Heilage Ande som dreiv dei heilage Guds menn til å tala og læra dei til folket og skriva dei ned for slektene som skulle koma.

Me las at Timoteus kjende dei heilage skriftene alt frå barndomen. Det er ikkje alle som det gjer i dag. Salomo seier at då eg var liten og einaste guten åt mor mi, då lærde du meg og sa til meg: Lat hjarta ditt halda fast på mine ord, tak vare på mine bod, så skal du leva. - Son min! Akta på orda mine, lut øyra ned til det eg seier, Slepp dei ikkje utor augo, vara dei

djupt i hjarta! For dei er liv for kvar som finn dei. (Ordtøke 4). Korleis er det i din heim? Høyrdie du Guds ord, og lærer du dine barn slik David gjorde det? I dag blir no dei fleste barn jaga til seng utan eit Guds ord, utan å læra å be. I beste fall les dei litt for dei frå eventyr og teiknesarar. Stakkars barn, og stakkars foreldre som ikkje ser sin anledning og ikkje sitt ansvar.

Guds ord er vår dyraste eiga, for dei kan gjera oss vis til frelsa ved trua på Jesus. Utan Guds ord kan ingen læra den einaste sanne Gud å kjenna, utan Guds ord kan ingen læra å kjenna han som Gud utsende til vår frelse, Jesus Kristus. Og Guds ord seier at det er det evige livet at me kjenner den einaste sanne Gud og den han utsende, Jesus Kristus. (Johs. 17).

Jesus seier at om du blir verande i mitt ord, så skal du læra sanninga å kjenna, og sanninga skal gjera deg fri, og den som Sonen får frigjort, han blir verkeleg fri. Det vil seia fri frå synda og idens fylgjer, fri frå domen, straffa og fortapninga, fri frå skuld, fri frå ufreden i hjarta og det vonde samvitnet, fri frå frykta for Gud, og frigjort i di ånd.

Då Jesus sa til Pilatus at han var komen til verda for å vitna om sanninga, sa Pilatus: *Kva er sanning?* Slik spør mange menneske også i dag. Dei høyrer så mange motstridande ord og forkynning, så mange ulike og motstridande tru og lære, så dei spør: Kva er rett? Kva skal me tru? Til kven kan eg svara: Tru på Gud og tru på meg, seier Jesus, for eg er komen for å vitna om sanninga. I Guds ord vil du møta sjnninga, og møta han som er sanninga.

Men me les i ordet ovanfor frå 2. Pet. 1, 20: Med di de fyrist og fremst veit dette at inkje profetord i Skrifta er gitt til eiga tyding. Det var den heilage Ande som dreiv dei til å tala og skriva, og det var Han som opna Skriftene så dei skyna dei. Dei fleste av jødane kjende skriftene frå barndomen, kunne dei utanboks, men hadde si eiga tyding. Difor skyna dei

ikkje Skriftene og kjende ikkje Jesus då han kom, og avviste han. Først då Jesus let opp Skriftene for dei, openberra seg for dei, blei dei frelst og lærde sanninga å kjenna. Difor når du går til Guds ord, så be om at den Heilage Ande vil lata dei opp for deg, så du lærer sanninga å kjenna og bli frelst. Trua kjem ved Kristi ord, står det i Rom. 10, 8-17.

Det første du vil sjå i Guds ord er sanninga om deg sjølv, sjå korleis du er sett med Guds auga. Du vil sjå ditt naturlege andlet i Guds spegel, Ordet. Det står i Rom.br. 1. kap.: For det ein kan vita om Gud ligg ope for dei. Gud sjølv har openberra dei det. For hans usynlege grunnhått, både hans ævelege kraft og hans guddom, hev vore synleg alt ifrå verda vart skapt, med di ein kan skyna han av gjerningane - så dei hev ikkje noko å orsaka seg med for di dei, enda dei kjende Gud, ikkje æra og takka han som Gud, men var därleg i tankane, og det uvetuge hjarta deira formyrktest. Medan dei briska seg med at dei var vise, vart dei dárar, og bytte den uforgjengelege Guds herlegdom i eit bilet, ei etterlikning av eit forgjengeleg menneske -. Ordet fortel vidare at difor gav Gud dei yver til å fylgja sine hjartans lyster og ureinskap, til skamlege lyster der både menn og kvinner bytte det naturlege omgjenge til eit som var imot naturen, til homoseksualitet. Dei bytte Guds sanning burt i lygn, og æra og dyrka skapningen i staden for skaparen, dei brydde seg ikkje om å eiga Gud i kunnskap, dei var fulle av alle slags urett, vinnesykja, vondskap, misunning, ovund, tretta, svik, list, øyretutarar, baktale, mord, tretta, vald, ovmod, snare til å finna på vondt, ulydige mot foreldre og andre overordna, utru, ukjærlege og hardhjarta, slike som kjenner Guds dom at dei som fer med sovore, er verde å døy.

Endå dei veit dette, gjer dei det likevel, og ikkje berre det, men dei held med slike som gjer dette. Folk som Gud styggest ved, står det.

Dette er Guds sanne bilete av men-

neske. Har du sett ditt naturlege menneske i Guds spegel? Kan du kjenna deg igjen? Om det ikkje har brote ut i ytre gjerning, så vil du nok finna det i hjarta, i ditt indre menneske og natur, i dine tankar og lyster. Den som speglar seg i Guds spegel, ser at der kan bu mykje stygt og vondt bak ein fin ytre fasade. Den som blir i mitt ord skal læra sanninga å kjenna, seier Jesus, og sanninga skal gjera deg fri.

Og har ikkje Rom. 1 klart å overbevisa deg, kan du lesa vidare i Rom. 3, 4-20. Der vil du sjå at ikkje noko menneske gjer godt, det finst ingen som er vitug, alle er avvikne, er duglause, ingen som er rettferdig for Gud, det finst ikkje ein einaste. Alle er ærelause for Gud, fortapte og fordømde menneske, det er min attest, seier ein som har sett seg sjølv i Guds spegel - Ordet.

Men Ordet kan og gjera deg vis til frelsa ved trua på Jesus.

Ordet fortel at Gud elska verda slik, at han sende sin einaste Son til verda, so me ikkje skulle bli i fortapinga, men bli frelst ved han:

I Ordet vil du få sjå at einaste veien til frelse er gjennom Jesus Kristus, som leid døden på krossen for våre synder. Der vil du få sjå kor streng og kor god Gud er, streng imot dei falne, men god imot oss så sant me held oss til godeleiken hans. (Rom. 11, 22). Skrifta vil visa deg at den heilage Gud set dødsdom for all synd, endå å ta og eta av ei forbuden frukt, og på Golgata ser du dødsdomen eksekvert over Guds eigen Son. Les det 3. kap. i Romarbrevet. Der vil du også sjå Guds godheit, som elska deg slik at han sjølv kom og tok domen og straffa på seg, i din stad, for å frelsa deg og gi deg barnerett hjå Gud. Dette måtte Gud gjera for å vera rettferdig, på same tid som han vann seg rett til å tilgi syndaren og gjera han rettferdig for Gud, så sant du held deg til godeleiken hans. Kva er så Guds godleik? **Det er Jesus, og hans verk for deg!** Skrifta seier at Gud fann for godt

ved dårskapen i denne forkynninga á frelsa dei som trur - trur på Jesus (1. Kor. 1, 21). Er du frelst, då er det eit Guds verk. Og det er Jesus som har vorte deg til visdom frå Gud og rettferd og helging og utlösing, står det i vers 30 i same kap. Og eg vil gjenta Peters ord: De gjer vel i á akta på det profetske Ordet som på eit Ijos som skin på ein myrk stad, til dess dagen lyser fram og morgonstjerna (Jesus) renn opp i hjarto dykkar.

Guds ord er det einaste middel gitt av Gud, som kan gjera deg vis til frelse ved trua på Jesus. Å avvisa Guds ord er å avvisa Jesus og den frelse Gud har vunne deg gjennom han. Difor les det og hør det, slepp det ikkje utor augo og vara det djupt i hjarta, for **dei er liv for kvar som finn dei** og lækjedom!

Guds ord er også gagnleg til lærdom, til yvertyding, til rettleiding, til oppsæding i rettferd, så gudsmedeske kan verta fullkome, dugleg til allgod gjerning. Tenk om våre foreldre, våre fyresette i skule, regjering og storting hadde forstade kva for ein gjerning dei gjer når dei tek bort og motarbefder Guds ord for slekta som veks opp. Her er årsaka til at synda tek overhand, slik me ser det i seksualitet, tjuveri, ran og vold, ulydnad mot føresette i heim og skule og såkalla sivil ulydnad, ungdomsopprør, alkohol og narkotika, for å nevna litt av synda si overflod i vårt arme folk.

Alle må sjå det ber galt ived, og myndigheitene leitar etter årsaker og mottil tak for å bremsa på den vonde utviklinga, men dei blir kostbare og hjelper lite.

Arsaka finn me i vår holdning til Gud og hans ord, i at Jesus og ordet frå og om han ikkje lenger får vera med å oppseda vår ungdom. Og ved å visa bort Guds ord og ordet sin påverknad, viser dei bort vår einaste redning og hjelp, for den einskil de og for vårt kjære land og folk:

Land, Land, Land, høy Herrens ord!
Høyr Andens tale til menigheten!

Amund Lid.

Brev frå A. Bø

Singapore, den 10. juli 1981

Til «Lov og Evangelium»
Kjære forbedarar!
«**Eg vil gjeva deg råd med Mitt auga på deg.**» Salme 32, 8b.

Guds rike nåde og fred! Ja, har du det? «Ser du deg svart og urein. Kjenner på syndig trå. Dømd av ditt eige hjarta», då lever du i Guds heilage lys frå Guds heilage lov, då gjeld det om i tru å ita meir på Guds nåde enn på ditt eige hjarta. Bli sterk ved nåden i Kristus Jesus. (2. Tim. 2, 1.) «Kjære på Jesus sjå! Nåde Han deg forkynner, Blodet Hans rant **for deg** då Han for **dine** synder vandra den tunge veg.» (Sang 398.)

Så når du får glede deg i syndenes forlating har du frimot for Guds heilage åsyn. Og når du såleis lever nær Gud gjev Han deg råd med sitt auga på deg. Det motsatte blir at på avstand kan du ikke sjå Guds vink med sitt auga på deg. Og så blir mange bommertar gjort.

Salme 32 sluttar slik: «Den ugudelege har mange piner, (- så det er 'kje verdt å vera som han!, men den som lit på Herren, han kransar HAN med miskunn. Gled dykk i Herren og fegnast, de rettferdige, og syng av fagnad, alle de ærlige av hjarta!»

Me hadde så mange flinke solo-songarar i Lekmannsmisjonen i den fyrste tida. Kvar er det vorte av dei? Nokre står att, bli ikkje motlause. «Syng», seier Guds ord. Det står mange stader.

Lat meg her nemna at sangen «Ren og rettferdig, himmelen verdig», er en sang som ærar Gud! Den er vorten oversett til engelsk her i Singapore, og lyder slik:

«Righteous and holy, worthy of heaven
Am I in Christ my Saviour just now!
(Rom. 5 : 1.)
Scripture does say so: All my transgres-
sion
GOD has forgiv'n, cleansed and forgott'n
O, I am saved! All blessings for me!

(Ef. 2 : 6)
Jesus has made me really free!
(Johs. 8 : 36)
No condemnation! No accusation!
Amen Halleluja!»

Rom. 8, 1, 31.
«Some of you can English», så kvifor ikkje lera det verset? Vil de så ha dei andre to versa, så har eg dei og. Og neste gong får eg skriva meir om ein tur til Malaysia og eit par turar til Indonesia.

Helsing dykkar utsending

Andreas A. Bø.

Referat frå N.L.L. årsmøte

NLL hadde i tida 15.-19.7.81 sommarskule på Bakketun folkehøgskule i Verdal.

Utanom dei norske deltagarane var det også med omlag 40 svenske vener. Mellom dei var den svenske riksdagsmannen Tore Nilsson, som også i år var gjestetalar på sommarskulen.

I samband med sommarskulen vart årsmøtet avvikla torsdag 16. juli.

Av årsmeldinga frå forkynnaranane gjekk det fram at dei hadde vitja veneflokkane rundt om i landet. Ymse stader var også vitja for første gang. Ordet har vorte sådd, einskilde stader har det vore opne og gode tilhøve, andre stader har det vore

Årsmøte

tyngre.

Eit generelt trekk synest å vera at det etter kvart vert vanskelegare å samla folk til småmøte om Guds ord når det lid etter våren. Dette er eit fårelig teikn, og som truande må me vera vakne for at me treng næring frå Guds ord på denne tida.

Likevel, trass i ymse vanskar, det er ein rikdom og ei lukke å få vera med å forkynna den livgjevande, glade bodskapen til eit folk som meir enn nokon gong treng å få høyra dette.

Det vart også referert helsing og melding frå NLL sin ytremisjonær Andreas Bø.

Rekneskapen synte god balanse også for 1980.

Då såg det därlegare ut for bladet Lov og Evangelium som NLL gjev ut. Bladet vert halde oppe med frivillige gåver. I løpet av 1980 har bladet vore avg.hengig av overføringer frå hovedkassen for å dekkja utgiftene til trykking og porto.

Årsmøtet vedtok å støtta Santalmisjonen sitt ytremisjonsarbeid med ei gáve på kr. 20.000,—.

Olav A. Dahl, Stord, som i 18 år har

vore med i NLL sitt styre, den lengste tida også som formann, ba på årsmøtet om å få sleppa fri vervet som fast styremedlem.

Til styremedlemer vart valde: Ragnar Opstad, Nærbo (attval) og Ingebrigt S. Sørfonn, Fitjar (ny).

Frå før står i styret: Odd Dyrøy, Tørvikbygd, Tore Harestad, Bru, og Reidar Linkjendal, Sannidal.

Varamenn til styret: Olav A. Dahl, Stord, Karl Bø, Randaberg, Oddvar Lønerød, Sannidal.

Styret har seinare konstituert seg og har valt Ragnar Opstad, Nærbo til formann.

Som revisorar var det attval på: Arne Otto Skutlaberg og Johannes O. Neteiland jr. til hovedkassen og Lars M. Vik og Gunnlaug Røstbø Skár til bladet.

Dersom det let seg gjera ønskjer årsmøtete neste hovedsommarskule lagt til Lundeheim folkehøgskule, Moi. Hovedsommarskulen skal vera i tida 14.-18. 7. 1981.

I.S.S.

